

**LBRIS**

We know  
books

**JANE GREEN**

# NOPTI ÎN MARRAKECH

Traducere din limba engleză de  
Ioana Petridean

**CORINT**  
FICTION

## 1

*Dorset, 1966*

Știam unde ascunsese Linda biscuiții. Mama mea vitregă se credea inteligentă, punând napolitanele cu caramel Tunnock în altă parte și crezând că nu-mi voi da seama. Îi plăcea să dosească lucruri, pentru cazul în care venea cineva în vizită, zicea ea. Văzusem ambalajul roșu cu auriu pe fundul sacoșei de cumpărături. Știam că le va păstra doar pentru ea.

Am căutat în bufetul de deasupra cuptorului. Nimic. Nu erau decât biscuiți Garibaldi uscați și Rich Tea. Nu mai cumpăra briose cu lămâie și bomboane aromate, fiindcă știa cât de mult îmi plac. A început să cumpere biscuiți pe care nu-i mâncam, însă nu se putea abține de la napolitanele Tunnock.

M-am învârtit prin bucătărie, întrebându-mă unde aș fi ascuns eu napolitanele, dacă aș fi fost în locul mamei mele vitrege. Le-am găsit, în cele din urmă, în cutia metalică de lângă ușa din spate, în care tata își ținea setul de curățat încălțăminte. Am ridicat capacul și am descoperit înăuntru ambalajul strălucitor, simțind satisfacția că fusesem mai deșteaptă decât Linda.

Nu-mi păsa de faptul că avea să afle. Am stat în bucătărie și am mâncat patru napolitane pe nerăsuflăte. Prima

gură a fost delicioasă, pe restul nu le-am mai simțit. Abia mai târziu, mult mai târziu, mi-am dat seama că nu mâncam de foame; mâncam pentru a umple un gol, pentru a-mi anestezia viața searbădă și lipsită de sens.

Imediat după ce am înfulecat napolitanele, mi s-a făcut rău. Și m-am simțit vinovată. Și năpădită de rușine. Am adunat ambalajele și le-am mototolit, apoi le-am înfășurat în folie de aluminiu și le-am îndesat în coșul de gunoi, sub pliculețele umede de ceai și oasele de pui. Mă întrebam, în timp ce urcam treptele spre dormitorul meu, cât va dura până când Linda va descoperi că napolitanele au dispărut.

Femeia despre care oamenii credeau adesea că e mama nu era cu adevărat mama mea. Nu o consideram mama mea. Pentru mine era Linda, cea mai bună prietenă a mamei, și nu am iertat-o niciodată pentru faptul că s-a grăbit „să aibă grijă” de tata, imediat după moartea mamei.

Aveam cinci ani, iar fratele meu, Robbie, șapte. Un accident de mașină. În timp ce mergea cu bicicleta de la casa noastră din Evershot spre Holywell, mama a fost lovită de un autobuz. Nimeni nu băuse, nimeni nu făcuse nimic greșit, șoferul pur și simplu nu văzuse silueta delicată a mamei mele pe bicicleta ei micuță, decât în clipa în care fusese prea târziu.

Eram atât de mică, încât n-am înțeles pe deplin ce se întâmplase. Mi-o amintesc pe Linda luându-mă de la școală, cu ochii scăldați în lacrimi, în timp ce mă strângea în brațe. Îmi aduc aminte că mi se părea atât de ciudat ca Linda să plângă și să mă strângă cu atâta putere în brațe. Linda nu fusese niciodată căsătorită și îmi amintesc cum la un moment dat mama zisese că prietenei ei nu-i prea plăceau copiii, așa încât ar fi fost mai bine să le lăsăm singure când venea în vizită.

Nu mi-o aminteam pe mama așa de bine cum mi-aș fi dorit. Cele câteva amintiri pe care le aveam erau destul de neclare. Mi-o aduceam aminte ținându-mă în brațe în grădină, învârtindu-mă și râzând. Punându-mă seara la culcare și acoperindu-mă cu sărutări. Mă simțeam mereu în siguranță când eram cu ea și știam cu toții că eram iubiți. Mama era frumoasă, tânără și amuzantă.

Când a murit, ceva a pierit și înăuntrul tatei. Umorul, ziceam eu și fratele meu, când deja crescuserăm și ne înghe-suiam unul în altul, fumând și analizând căsătoria tatei cu Linda și motivele pentru care părea atât de greșită.

După moartea mamei, tata a părut să îmbătrânească brusc. A fost năucit în acele prime zile de după accident, neavând absolut nicio idee despre cum să aibă grijă de doi copii mici, ceea ce, desigur, i-a oferit Lindei oportunitatea de a se muta la noi. Dintr-odată ne lua de la școală sau o găseam pregătind ceai în bucătărie când ne întorceam acasă. Când tata se întorcea de la serviciu, îi pregătea ceva de băut, de obicei whisky, într-un pahar de cristal. I-l servea pe o tavă, alături de un bol micuț, plin cu nuci, și de ziarul împăturit cu grijă, toate așezate lângă fotoliul lui, în fața căruia îi așeza papucii de casă.

— De ce faci asta? o întrebase Robbie pe Linda, nemai-văzând până atunci un astfel de comportament.

— Orice bărbat merită să fie așteptat cu o pereche de papuci confortabili și o băutură bună, când se întoarce de la muncă.

— Mama nu făcea niciodată asta.

Linda a strâmbat din nas. Nu înțelegeam ce însemna gestul ei, dar mi-a dat o senzație neplăcută, fiind încărcat de cuvinte nespuse și judecăți la adresa mamei.

— Mă rog. Mama voastră și cu mine aveam idei diferite despre felul în care trebuie tratat un bărbat.

Târziu, mult mai târziu, când Robbie mi-a amintit de acest episod, am simțit cum mă inundă un val de furie. Ce știa Linda? m-am întrebat. Linda, care nu fusese niciodată căsătorită, care nu avusese nici măcar un iubit, căreia nici nu-i plăceau copiii. Linda, care părea să aibă mereu o expresie acră pe chip, asta în cazul în care tata nu era cumva prin preajmă, fiindcă atunci era toată numai zâmbete. Linda, care nu ne-a pansat rana lăsată în urmă de moartea mamei, ci și-a făcut loc cu forța în familia noastră.

Apoi, într-o seară, tata ne-a chemat în sufragerie și ne-a spus că are vești minunate. Ședea în fotoliul lui, iar Linda stătea în picioare lângă el, ținându-i o mână pe umăr și arătând asemenea pisicii care ajunsese în sfârșit la cana cu smântână.

— Linda și cu mine am hotărât să ne căsătorim, a zis el.

Am observat că nu era în stare să ne privească în ochi pe mine sau pe Robbie.

— Desigur, nimeni nu va putea vreodată s-o înlocuiască pe mama voastră, dar cred că Linda e o prezență binevenită în familie și îmi place să cred că mama voastră privește în jos, către noi, și că e fericită. Asta și-ar fi dorit și ea.

„Nu, nu și-ar fi dorit”, am gândit eu atunci, observând că Linda nu mai zâmbise niciodată în felul în care o făcea în clipa aceea. Tocmai obținuse tot ceea ce-și dorise vreodată în viață.

— Cred că ar fi potrivit ca de acum înainte, de vreme ce Linda va fi soția mea, să îi spuneți mamă.

— Dar avem deja o mamă, a zis Robbie.

Eu n-am spus nimic, am înghițit în sec, încercând să-mi înlătur nodul din gât.

Tata și-a dres glasul, iar zâmbetul Lindei s-a făcut țândări.

— Da, mama voastră va rămâne pentru totdeauna mama voastră, dar acum aveți o altă mamă. E un semn de respect față de Linda în calitate de soție a mea și de noua voastră mamă.

Mi-am înăbușit lacrimile până mai târziu, când, stând singură în pat, am izbucnit în plâns.

Când am împlinit vârsta de optsprezece ani, aveam deja senzația că nu mi se întâmplase niciodată nimic bun. Fratele meu se mutase de acasă, iar acum eram singură, așteptând zi de zi autobuzul care să mă ducă la slujba de la Denners, un magazin din Yeovil, unde încercam să rămân cât mai mult timp posibil, pentru a nu fi nevoită s-o văd pe mama mea vitregă.

Îmi făcusem o prietenă, Dorothy, căreia toată lumea îi spunea Dottie și care locuia în Yeovil împreună cu părinții și lucra la raionul de lenjerie intimă de la Denners. Eu lucram la îmbrăcămintă de damă, dar încercam să ne sincronizăm pauzele, pentru a merge împreună la cantină, să bem o ceașcă de ceai și să fumăm o țigară.

Uneori rămâneam peste noapte la Dottie și îmi plăcea la nebunie felul în care părinții ei reușeau mereu să mă facă să mă simt binevenită. Dacă stăteam amândouă întinse pe patul lui Dottie și bârfeam, mama ei ne aducea un ceainic plin cu ceai proaspăt și prăjiturile. Acolo nimeni nu judeca pe nimeni, nimeni nu se încrunta dacă ceream mai multă mâncare sau o porție în plus. Ajuta foarte mult faptul că părinții lui Dottie erau la fel de durdulii ca ea. Prânzurile duminicale erau cele mai bune. Cantități enorme de piure de cartofi și vită la grătar, varză fiartă și budincă yorkshire mustind în sos. Rădeam cel puțin două porții și găseam mereu loc și pentru budincă și cremă.

Acasă la Dottie era o atmosferă distractivă, cu totul diferită de cea din casa noastră. Uneori, vinerea noaptea, coboram amândouă, să ne uităm la *Ready Steady Go!*, iar părinții ei ne dădeau voie să punem stăpânire pe sufragerie, așa încât dădeam drumul la muzică și dansam, străduindu-ne să-i întrecem în măiestrie pe dansatorii de la televizor, în timp ce ne loveam de toate obiectele din jur.

Visul nostru era să mergem la Londra, însă nu prea știam cum să transformăm visul în realitate, așa că petreceam ore întregi plănuiind ce anume aveam de făcut, unde vom locui și cum ne vom amenaja camerele londoneze. Desigur, planurile noastre includeau și iubiți, dar nu orice iubiți, ci, în cazul meu, chiar pe Dave Boland, cântărețul trupei Wide-Eyed Boys. De ce ar fi fost Dave Boland câtuși de puțin interesat de o fetișcană de optsprezece ani, plinuță, cu fața rotundă și bucle inelate din Dorset, asta era o altă discuție. În visurile mele, mă metamorfozasem deja în Twiggy, cu părul transformat într-o cascadă mătăsoasă. Gambele mele, care nu intrau în nicio pereche de cizme din piele, înalte până la genunchi, la care tânjeam atât de mult, deveniseră deodată suple, înfășurate perfect într-o pereche de cizme Biba.

M-am așezat pe podeaua dormitorului meu, cu spinarea sprijinită de marginea patului, copleșită de vinovăția provocată de faptul că mâncasem. „Voi fi bine”, mi-am spus, uitându-mă la posterul cu Twiggy de pe perete. Mâine voi mânca doar salată. Nu voi mai mânca niciodată ciocolată. Într-o bună zi voi arăta ca Twiggy și voi avea o viață minunată.

## 2

**E**ra o după-amiază de sâmbătă și mă aflam acasă la Dottie. Deschisesem o revistă pe măsuta bufetului și încercam să copiez machiajul modelului, desenând cu creionul dermatograf un cerc negru în jurul ochilor mei și ai lui Dottie și făcând praf genele false pe care ni le cumpăraserăm de la Boots. Era adeziv împrăștiat peste tot, pe care l-am acoperit cu fard negru, până când am obținut un machiaj *smoky*.

Robbie îmi spusese că va întârzia. Își aducea prietenul cel mai bun, pe Benji, să vadă un concert la Assembly Rooms, în Yeovil, și urma să ne întâlnim acolo. Asta ne-a lăsat toată ziua la dispoziție, să ne pregătim, dar mi-a oferit și suficient spațiu ca să visez cu ochii deschiși la momentul în care Benji își va da în sfârșit seama că eram femeia visurilor lui. Benji se transforma într-un tânăr arătos, un roșcat pistruiat, cu umeri lați și dezinvolt, deși eu eram oricum, numai dezinvoltă nu în preajma lui. Cu toate astea, găsea mereu timp pentru mine, tachinându-mă, dar cu tandrețe, într-un fel care mă făcea să mă simt importantă, văzută.

În ziua aceea de sâmbătă, Dottie și cu mine ieșiserăm din tura de la Denners în jurul prânzului, după care merse- serăm acasă, pentru a ne pregăti pentru seară. Eram hotărâtă să-mi îndrept părul, ceea ce atât domnul, cât și doamna

Connell găsiseră hilar. Stăteau amândoi în pragul ușii de la bucătărie, râzând în timp ce îmi lipeam capul de masa de călcat, iar Dottie îmi călca părul cu grijă, până când a devenit drept de tot.

Când am fost, în sfârșit, gata, tatăl lui Dottie ne-a dus în oraș. Pentru că ne mai rămăseseră câteva ore până la opt, când avea să se deschidă Assembly Rooms, ne-am plimbat prin magazinul de discuri și l-am rugat pe vânzător să pună câteva *single-uri*: *Downtown*, melodia Petulei Clark, *Stop! In the Name of Love*, a celor de la Supremes, *What's New, Pussycat*, a lui Tom Jones. Dottie și cu mine ne-am strecurat într-o cabină, împărțind aceeași pereche de căști, dând din capete și impresionându-ne una pe cealaltă prin faptul că știam atât de bine toate versurile, inclusiv mișcări sincronizate din mâini pe piesa celor de la Supremes.

Am băut câteva cafele în tutungeria Finley, apoi am mâncat ouă și cartofi la Blackbird, ignorându-i pe motocicliștii care fluierau de fiecare dată când apăreau fete.

Dottie mai fusese la Assembly Rooms și văzuse deja trupa care concerta în seara aceea, The Tornadoes, însă eu n-o mai văzusem niciodată. Faptul că urma să văd o trupă cântând live era aproape la fel de excitant ca a-l vedea pe Benji. Pe vremea aceea, viața în Yeovil mi se părea maximum de sofisticare posibil, în orice caz, mult mai sofisticată decât viața mea modestă din Evershot.

În momentul în care am ajuns la Assembly Rooms, în fața clădirii așteptau deja mai multe grupuri. Un băiat pe care Dottie îl cunoștea de la școală, Tom, se afla acolo cu un grup de prieteni și o ploscă plină cu scotch furat de la părinții lui. Am dat-o din mână în mână, luând înghițituri mari și străduindu-ne să nu tușim, înghesuindu-se spre ușă, în clipa în care s-a deschis.

Am stat de vorbă cu prietenii lui Tom, așteptând începutul concertului și, în cazul meu, sosirea lui Robbie și a lui Benji. Mă uitam încontinuu la ceas, făcându-mi griji că nu vor mai ajunge, însă în momentul în care trupa a început să cânte, ne-am pus pe dans și am uitat de tot și de toate.

Am simțit cum cineva din spate își strecoară brațele în jurul taliei mele și am întors capul.

— Robbie! Ai reușit!

L-am îmbrățișat strâns. Benji stătea lângă el.

— Și îmbrățișarea mea unde e, Bobiță? a întrebat el pe un ton obraznic.

L-am îmbrățișat repede, mai ales pentru a nu-i da posibilitatea să vadă că obrajii mei erau roșii ca focul. Mereu îmi spunea Bobiță, un fel de poreclă pentru surioara mai mică și enervantă. Dar acum aveam optsprezece ani. Mă temeam că nota asta de tachinare din relația noastră nu va dispărea niciodată.

— Arăți trăsnet!

S-a dat un pas în spate și m-a privit cu admirație din cap până-n picioare.

Era posibil să mă tachineze. Probabil că mă tachina, dar eu nu-mi puteam ascunde încântarea.

— Vrei să bei ceva? m-a întrebat Benji. Dumnezeu, eu chiar am nevoie de una. Ce să-ți aduc? Un pahar cu vin? Ai optsprezece ani acum, nu-i așa?

— Un pahar de vin ar fi minunat, am mințit eu, nefiind obișnuită să beau vin.

Aș fi fost cât se poate de mulțumită cu un pahar de limonadă, însă nu voiam să par copilăroasă.

— Vine.

S-a dus la bar împreună cu Robbie.

Vinul mi s-a urcat direct la cap. Așa cum a făcut și următorul pahar, mai ales după berea și scotchul pe care le băusem deja mai devreme. Nu pot spune că eram beată criță, dar cu siguranță am fost mult mai puțin inhibată decât de obicei. M-am învărtit dezinvoltă pe ringul de dans, scuturându-mi părul drept. Robbie și Benji au dansat cu noi, iar când au început piesele mai lente, când a început *What the World Needs Now*, Benji m-a luat în brațe, clipă în care am crezut că o să vomit din pricina încordării.

Mă ținea atât de strâns lipită de el, încât îi simțeam respirația pe gâtul meu, și alunecam împreună pe ring, în timp ce inima îmi bătea cu putere în piept.

— Pot să te întreb ceva? a zis el în șoaptă, după o vreme.

M-am retras puțin, pentru a-l putea privi în ochi și pregătindu-mă pentru primul meu sărut. Am încuviințat, sperând că gestul meu era sexy, și mi-am plecat puțin capul într-o parte, neștiind dacă să închid sau nu ochii.

— E în Londra o fată de care îmi place foarte mult, a zis el. Îmi amintește puțin de tine. E superbă, e model și încearcă să devină actriță; am sunat-o de trei ori săptămâna asta, dar nu m-a sunat înapoi. Tu ești fată. Înțelegi cum funcționează lucrurile astea. Ce ar trebui să fac? Să mai sun o dată?

L-am privit îngrozită, simțind cum un suspin îmi urcă în gâtlee, iar înainte să am măcar șansa de a mă gândi la ce fac, l-am împins pe Benji și am luat-o la fugă spre ieșire, cu obrajii scăldați de lacrimi.

Lui Benji îi plăcea de altcineva. Ea locuia la Londra. Era slabă, superbă.

Nu puteam face decât un singur lucru.

Trebuia să devin genul de fată care-i plăcea lui Benji.

## 3

Am refuzat să-i spun lui Dottie ce se întâmplase. Tatăl ei ne-a luat cu mașina, iar după ce am ajuns acasă, doamna O'Connell ne-a adus ceai și felii groase de ruladă. Am refuzat și, indiferent cât de rușinos ar fi să admit asta, mi-a făcut bine s-o văd pe Dottie înfulecând trei felii, în timp ce eu n-am luat nicio firimitură.

Am găsit dieta pe bază de iaurt într-o revistă pe care o răsfoiam într-o pauză, la serviciu. Privind înapoi, sunt îngrozită. Probabil îmi imaginam că suplețea echivala cu fericirea, că singurul mod în care puteam obține lucrurile pe care le doream – un băiat, o slujbă, un vis, răzbunare chiar – era să arăt într-un anumit fel. Iartă-mi superficialitatea. Așa cum spuneam, erau alte vremuri atunci.

— Uite, Dottie!

I-am întins entuziasmată revista, arătând spre fotografiile care înfățișau o persoană înainte și după dietă.

— A pierdut aproape treisprezece kilograme!

— Dumnezeu! Zici că e cu totul altcineva!

Dottie a luat o gură zdravănă de pandișpan, iar eu mi-am băut cafeaua. Citisem undeva că are proprietatea de a accelera metabolismul, cu condiția să fie neagră și fără zahăr.